

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Пословни број Гж 2-306/13
Дана: 19.6.2013. године
НОВИ САД

У ИМЕ НАРОДА!

Апелациони суд у Новом Саду, у већу судија Ђуре Тамаша, председника већа, Љиљане Цицмил и Здравка Василића, чланова већа, у правној ствари **тужиље Н. С.** из Ф., ул....., против **туженог Д. Б.** из Н. С., ул., чији је пуномоћник Д. У., адвокат у Н. С., **ради измене одлуке о вршењу родитељског права**, одлучујући о жалби тужиље изјављеној против пресуде Основног суда у Новом Саду пословни број П 2-2708/11 од 27.2.2013. године, након расправе пред другостепеним судом, одржане дана **19.6.2013. године**, донео је

ПРЕСУДУ

УКИДА СЕ пресуда Основног суда у Новом Саду пословни број П 2-2708/11 од 27.2.2013. године.

ОДБИЈА СЕ тужбени захтев којим је тражено да се заједничко дете парничних странака малолетна А. Б., рођена године, повери тужиљи ради самосталног вршења родитељског права, да се тужени обавезе да на име свог дела доприноса за издржавање малолетне А. Б. плаћа износ од 10.000,00 динара месечно почев од 16.9.2009. године па док за то постоје законски услови, све доспеле износе одједном, са законском затезном каматом почев од доспелости па до исплате, с тим да се доспелост рачуна 15. у месецу за текући месец, а убудуће до 15. у месецу за унапред за текући месец и захтев да се обавезе тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка, све на руке тужиље, у року од 15 дана, под претњом извршења.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужиља да туженом на име накнаде трошкова поступка у року од 15 дана исплати туженом износ од 69.500,00 динара.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду пословни број П 2-2708/11 од 27.2.2013. године одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се млт. А. Б. повери тужиљи ради самосталног вршења родитељског права, да се тужени обавезе да на име децјег издржавања плаћа 10.000,00 динара месечно почев од 16.9.2009. године па док за то постоје законски услови, све доспеле износе одједном, са законском затезном каматом почев од доспелости па до исплате, с тим да се доспелост рачуна 15. у месецу за текући месец, а убудуће до 15. у месецу за унапред за текући месец, као и захтев да се обавезе тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка (став 1. изреке), обавезана је тужиља да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 60.000,00 динара у року од 15 дана, под претњом извршења (став 2. изреке).

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавила тужила из свих разлога предвиђених чланом 360. став 1. ЗП.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 372. ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 125/2004 и 111/2009) у вези члана 506. ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/2011), овај суд је установио да је иста донета уз учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 7) ЗПП, па је имајући у виду да је у овом поступку првостепена пресуда већ једанпут била укинута, у складу са одредбом члана 369. став 3. ЗПП, заказао расправу и спровео доказни поступак читањем писмене документације приложене списима предмета првостепеног суда, писмених налаза и мишљења вештака, записника о саслушању вештака и парничних странака, саслушањем вештака С. П., па је на основу тако спроведеног доказног поступка и оцене изведених доказа утврдио следеће **чињенично стање**:

Парничне странке су биле ванбрачни партнери од године до године. У ванбрачној заједници рођена је млт. А. Б. године. Родитељи малолетне А. Б. су се после прекида ванбрачне заједнице договорили да се малолетно дете повери мајци, на даљу бригу и васпитање, што је констатовано у решењу Центра за социјални рад Г. Н. С. од 28.9.2004. године. После тога млт. А. је живела у мајчиној породичној кући у Ф., са мајком и братом по мајци С. Х., рођеним године. У извештајима Центра за социјални рад Г. Н. С. из 2007. године и 2008. године констатовано је да је Н. одбијала сарадњу са ЦСР свесно онемогућавајући виђање млт. А. са оцем. Дешавало се да тужени три месеца долази код тужиле у периоду предвиђеном за одржавање личних односа са млт. А., али да ниједном не успе да види млт. А. јер, према тужилином казивању, или њих две имају неодложне обавезе или се дете разболело, а најчешће се дешавало да затекне затворена врата без икаквог образложења. Такође се дешавало и да се тужила не јавља на телефонске позиве туженог због чега он месецима није знао шта се дешава са млт. А..

Правноснажном пресудом Општинског суда у Новом Саду пословни број П 1308/2007 од 10.10.2008. године Д. Б. је обавезан да Н. С. на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове исплати износ од 60.000,00 динара и за претрпљени страх износ од 80.000,00 динара, укупно 140.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 10.10.2008. године па до исплате због наношења телесних повреда. Наиме, Д. Б. је, према одређењу ЦСР, дана 27.10.2006. године дошао испред куће Н. С. да види своју ћерку па је тужила дете извела и оставила испред куће са туженим. Тужени је био у тешком психичком стању, јер му се није допадао начин виђања детета. Тужила је повремено излазила у двориште, а када је истекло време одређено за виђање, у 16 часова тужила је изашла да преузме дете. Тада је тужени упитао тужилу докле ће све то да траје и докле ће све да трпи, мислећи на виђање детета испред куће, на шта је тужила рекла да се ни до сада није бринуо о ћерки па не мора ни сада, па када је пружила руке да узме дете тужени ју је ударио десном руком у пределу левог образа и испустио дете на земљу. Затим јој је задао ударац другом руком по лицу ближе десној ноздрви, а када се тужила сагела да узме дете тужени јој је задао још један ударац у главу у пределу потиљка.

Када је тужила први пут хоспитализована због канцера на грлићу материце млт. А. чувале су њене пријатељице, о чему тужени није био обавештен, а када је године тужила поново хоспитализована пријатељице су рекле да треба и отац да буде укључен, о чему је тужљин адвокат обавестио туженог. Тужени је пристао да чува млт. А.. Током 10 дана у бризи око детета смењивали су се тужени и тужилина пријатељица, да би тужила када је изашла из болнице буквално избацила туженог из куће рекавши му да више не долази јер је без питања одвео млт. А. у Мекдоналдс.

Тужени је од стране тужилиних пријатељица био информисан о догађајима између млт. А. и њеног брата по мајци С. Х., те се године године обратио Центру за социјални рад Г. Н. С. наводећи да је од Н. пријатељица сазнао да је његова ћерка млт. А. Б. сексуално узнемиравана од стране малолетног С. Х., брата по мајци. Поводом догађаја сексуалног узнемиравања млт. А. Б., С. Х. је решењем Вишег суда у Новом Саду пословни број Км 98/10 од 4.2.2010. године изречена васпитна мера појачаног надзора од стране органа старатељства са трајањем од најмање 6 месеци а највише 2 године, с напоменом да ће суд накнадно одлучити о

престанку, због кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 2. КЗ. Одлучујући о жалби браниоца малолетног, сада пунолетног С. Х., Апелациони суд у Новом Саду је решењем пословни број Кжм 38/10 од 6.5.2010. године укинуо решење Вишег суда у Новом Саду пословни број Км 98/10 од 4.2.2010. године и предмет вратио првостепеном суду на поновно суђење. Решењем Вишег суда у Новом Саду пословни број Км 591/10 од 14.3.2011. године према С. Х. обустављен је поступак јер нису постојали докази који би указали да је С. Х. учинио кривично дело које му се ставља на терет.

Правноснажном пресудом Општинског суда у Новом Саду пословни број П 6454/08 од 18.12.2008. године млт. А. Б., рођена године, поверена је оцу Д. Б. ради самостално вршење родитељског права и одређено је да ће се лични односи малолетног детета са мајком вршити сваке суботе од 14.00 часова до 19.00 часова, без присуства оца, тако што ће мајка преузимати малолетну А. на адреси на којој борави у Н. С. у ул..... у 14.00 часова и враћати је најкасније до 19.00 часова. Пресуда је постала правноснажна 4.3.2009. године.

Мајка малолетне А. није хтела добровољно да поступи по правноснажној пресуди П 6454/08 од 18.12.2008. године, па је отац детета 29.4.2009. године покренуо поступак за принудно извршење пресуде. Извршење је коначно спроведено и малолетна А. због опструирања поступка од стране мајке детета предата оцу тек 31.3.2010. године уз помоћ полиције и радника Центра за социјални рад.

Правноснажном пресудом Основног суда у Новом Саду пословни број К 4350/10 од 18.11.2010. године Н. С. је оглашена кривом што је од маја 2009. године до 26.2.2010. године у Ф. у ул....., способна да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, свесна свог дела и хтела његово извршење, онемогућила извршење одлуке којом је малолетно лице поверено одређеном лицу, на тај начин што најпре није добровољно извршила правноснажну пресуду Општинског суда у Новом Саду број П 6454/08 од 18.12.2008. године која је постала правноснажна 4.3.2009. године, а којом је малолетна А. Б. поверена оцу, оштећеном Д. Б. ради самосталног вршења родитељског права, док у поступку принудног извршења наведене правноснажне пресуде који се води пред Основним судом у Новом Саду пословни број И 1945/09, односно И 934/10, онемогућава извршење тако што 4.12.2009. године и 25.1.2010. године у заказано време за спровођење извршења предајом и одузимањем детета, малолетне А. Б., није приступила спровођењу извршења на адреси на којој је извршење заказано, при чему је свесна да је њено дело забрањено, чиме је извршила кривично дело одузимање малолетног лица из чл. 191 ст. 1 Кривичног закона, те јој је изречена условна осуда и утврђена казна затвора у трајању од 2 месеца и истовремено одређено да се утврђена казна неће извршити уколико окривљена у року од 1 године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

У новембру године тужиља након одржавања личних односа са млт. ... није вратила дете туженом као што је било уобичајено, нити је одговарала на позиве туженог због чега је он отишао у Ф. и затекао затворена врата. По захтеву туженог припадници полиције су изашли на лице места, лупали на врата, али се из куће тужиље нико није јављао. Тужени целу ноћ није знао шта је са дететом, да би ујутру био позван у просторије Центра за социјални рад Г. Н. С. где је затекао тужиљу и дете које је плакало и било у страшном стању. Након обављеног разговора са дететом радници ЦСР пустили су дете да иде кући са оцем. Млт. А. жалила се туженом како је тужиља недељу дана долазила у школу сваки дан да је приморава да каже да је тата дира по „пикици“ и да ће је ако то неком каже бацити са терасе, те да то мора да каже и да ће онда њих две бити стално заједно. Након описаног догађаја Н. С. је, у циљу дискриминисања туженог као родитеља, Основном јавном тужилаштву у Новом Саду дана године поднела кривичну пријаву против Д. Б. због тога што је током новембра месеца у Н. С., у ул. сексуално злостављао своју кћерку млт. А. Б. тако што ју је додиривао по полном органу и претио јој да ће је бацити са четвртог спрата уколико неке нешто каже. Н. С. је покренула интервенцију и у Центру за социјални рад Г. Н. С. дана године због сумње да Д. Б. психички, физички и сексуално злоставља млт. А. Б.. Центар за социјални рад Г. Н. С. је спровео поступак опсервације и доставио суду године налаз и стручно мишљење о наведеном проблему. У закључку свог налаза ЦСР наводи да изјава млт. А. дата пред радницима Центра није веродостојна јер не садржи потребне детаље, није уверљива, нити праћена адекватним емотивним тоном, а садржи и опречности. Основна опречност је то да мајку није видела од момента када су се десила два догађаја која је описала и да мама не зна ништа о томе, а у почетку испитивања је потврдила мајчина сазнања о догађају. Такође је

навела да су се догађаји одиграли у недељу године и у понедељак године, док је мајка у интервенцији упућеној Центру навела да је у недељу године сазнала од млт. А. да се догађај десио више пута, то јест да је сазнала пре него што се, према казивању млт. А. пред радницима Центра, догађај десио. Млт. А. је такође навела да се инкриминисани догађај дешава некад дању, некад ноћу, да би потом испричала да се оба пута догодио након што је дошла из школе. Због наведеног ЦСР није искључио могућност да је млт. А. инструкисана од стране тужиље.

Тужиља је рођена године, завршила је основну школу, по занимању је дактилограф. Живи сама у породичној кући у Ф., у ул. Њен син из првог брака С. Х. је ученик друге године Б. у К., тако да почев од године живи у К. и повремено долази кући. Тужиља сада није запослена, а издржава се тако што спрема по становима и тако заради око 20.000,00 динара месечно. Тужиља гаји и пилиће на који начин обезбеђује додатни приход, као и храну.

Тужени је рођен године, завршио је средњу школу, по занимању је електротехничар. Тренутно је запослен као таксиста и зарађује око 30.000,00 динара месечно. Живи у породичној кући са млт. А. у заједничком домаћинству са својим родитељима.

Тужиља је дужи период уназад опструирала одржавање личних односа између млт. А. и туженог чиме је лишила дете потпунијег доживљаја другог родитеља, развоја љубави са другим родитељем и његових васпитних утицаја, путем којих, поред мајчиних утицаја, дете стиче потпуније и исправне представе о себи, другима и свету. Малолетна А. од године, након спроведеног принудног извршења пресуде, живи са оцем. Потпуно се адаптирала на живот са оцем и његовом породицом. Са родитељима и сестром туженог млт. А. је брзо успоставила присан и добар однос, однос привржености, поверења и блискости. Када је прешла да живи код туженог, тужени је уписао млт. А. у предшколску установу и она се одлично уклопила у вршњачком окружењу. У септембру године млт. А. је кренула у Основну школу „С. М.“ и приликом поласка у школу није било проблема. Млт. А. је у почетку била повученија на часу, а сада се ослободила, па је понекад чак и немирна. У школи је стекла пријатељице, па је чак и предводница своје групе. Са учењем, такође, нема проблема. Малолетна А. Б. не показује знаке заостајања у душевном развоју, као ни знаке трајног или привременог душевног обољења. Не испољава депресивну симптоматологију. Тренутно психичко стање малолетне А. је у границама очекиваним за узраст под условима хронично стресних животних околности. Малолетна А. Б. је везана за оба родитеља. Са мајком се редовно виђа у континуитету, а добро је уклопљена код оца. Сваки родитељ понаособ обавља своју родитељску функцију. Малолетна А. Б. јесте више везана за мајку. Не може се рећи да малолетној А. Б. мајка веома недостаје јер се са њом континуирано виђа. Тужени омогућава тужиљи да личне односе са млт. А. одржава сваке суботе како је и одређено пресудом Општинског суда у Новом Саду пословни број П 6454/08 од 18.12.2008. године, па и шире, дозвољавајући да млт. А. проводи код мајке сваке седмице од петка од 19.00 часова до суботе до 19.00 часова, а једном приликом када је тужени био болестан млт. А. је провела код мајке три дана. Млт. А. повратак код оца од мајке доживљава сасвим нормално, а не трауматично и у сузама како истиче тужиља. Тужиља учестало одлази у школу код млт. А., а једном је изазвала и инцидент што је узнемирило млт. А. па је школски психолог морао да обави индивидуални разговор са њом. Однос тужиље према млт. А. и целокупној ситуацији није се променио јер и даље покушава да манипулише млт. А. и анулира све напоре и досадашње позитивне резултате туженог. Тужиља и даље користи агресивне методе у борби за моћ у родитељском односу и не показује спремност да коригује своје понашање. У контексту актуелне динамике односа међу родитељима (конфликти) и степена психичког ангажовања и усмерености на сукоб, сваки од родитеља занемарује потребе малолетне А.. Тужиља има осећај да јој је током читавог живота наношена неправда, а туженог, као и његове мајку и сестру, оптужује да никад није прихватио ни њу, ни млт. А., због чега њено понашање има осветнички карактер, а у тој борби користи и млт. А.. За млт. А. није добро да буде поверена мајци ради самосталног вршења родитељског права јер је мајка преокупирана својом проблематиком, па занемарује потребе млт. А. за васпитањем и развојем етичких норми и граница, што утиче на дете тако да повремено говори неистину и због тога не осећа кривицу. Према мишљењу ЦСР и др А. Ј. и С. П. нису испуњени услови за поверавање млт. А. тужиљи ради самосталног вршења родитељског права, односно није у интересу млт. А. да се врши измена одлуке о вршењу родитељског права (пресуда Општинског суда у Новом Саду број П 6454/08 од 18.12.2008. године)

Чињенично стање суд је утврдио применом одредаба члана 7. и члана 8. ЗПП. Наведене чињенице су утврђене увидом у спис предмета Општинског суда у Новом Саду пословни број П 6454/08, увидом у спис Вишег суда у Новом Саду пословни број Км 591/10, увидом у спис Основног суда у Новом Саду пословни број И 934/10, као и читањем пресуде Општинског суда у Новом Саду пословни број П 1308/07 од 10.10.2008. године, пресуде Основног суда у Новом Саду пословни број К 4350/10 од 18.11.2010. године којима је овај суд поклонио веру јер се ради о јавним исправама, као и читањем кривичне пријаве од године.

Налаз и стручно мишљење Центра за социјални рад Г. Н. С. од године, године, године као и налаз и мишљење др А. Ј. и С. П. од године, као и исказе др А. Ј. и С. П. овај суд је прихватио будући да су међусобно сагласни и дати у складу са правилима струке и науке, то јест да је правилном и свеобухватном анализом породичних односа парничних странака предложено да је у интересу млт. А. да се не врши измена одлуке о вршењу родитељског права.

Налаз и мишљење И. за п. К. ц. В. од године, допуну тог налаза и мишљења од године, овај суд није прихватио јер будући да су супротни напред наведеним прихваћеним стручним налазима и мишљењима.

Исказе туженог овај суд је прихватио јер су јасни, логични и сагласни садржини налаза и мишљења ЦСР и др А. Ј. и С. П.

Исказе тужиље овај суд прихватио је само у делу описа организације живота тужиље и њеног сина С. Х., у делу у којем тужиља говори о свом радном ангажовању и заради, док у преосталом делу исказе није прихватио јер је супротан осталим прихваћеним изведеним доказима.

Налаз и мишљење вештака др А. Ј. и С. П. тужиљи није достављен у складу са чланом 257. став 2. ЗПП јер јој је налаз достављен 20.2.2013. године па није прошло осам дана од достављања налаза до одржавања рочишта, што представља битну повреду одредаба парничног поступка из члана 361. став 1. у вези члана 257. став 2. ЗПП која је утицала на законитост одлуке. Основано се жалбеним наводима истиче да је побијана пресуда захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 7) ЗПП. Тужиља је поднеском од 26.2.2013. године захтевала одлагање рочишта заказаног за 27.2.2013. године због лошег здравственог стања приложивши лекарски извештај. Првостепени суд је рочиште од 27.2.2013. године одржао у одсуству тужиље, извео доказ саслушањем вештака др А. Ј. и донео и објавио пресуду, а да није одлучио о захтеву тужиље за одлагање расправе. На главној расправи изводе се докази и претресају се резултати њиховог извођења (члан 298. став 3. ЗПП), а извођење доказа вештачењем подразумева читање писменог налаза и мишљења вештака и саслушање вештака. На главној расправи, према члану 303. став 1. ЗПП, кад председник већа заврши саслушање појединог сведока, вештака или странке, чланови већа, странка и њен заступник или пуномоћник могу им непосредно постављати питања. Како су на рочишту за главну расправу од 27.2.2013. године, на којем тужиља оправдано није била присутна, саслушани вештаци др А. Ј. и С. П., тужиљи није дата могућност да расправља пред судом у погледу налаза и мишљења др А. Ј. и С. П. што представља битну повреду одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 7) ЗПП.

Чињенице о најбољем интересу млт. А. утврђене су на основу налаза и стручног мишљења Центра за социјални рад и налаза и мишљења вештака др А. Ј. и С. П. Супротно неоснованим жалбеним наводима, налаз и стручно мишљење Центра за социјални рад није заснован на чињеници да се против С. Х. водио кривични поступак, већ је заснован на чињеницама које су добијене у разговору са парничним странкама, млт. А. и психологом у њеној школи, С. Ц.. Супротно неоснованим жалбеним наводима, то што се у налазу вештака др А. Ј. и С. П. не негира чињеница да је млт. А. више везана за мајку, а ипак се не предлаже измена одлуке о вршењу родитељског права, не подразумева да је налаз контрадикторан јер су вештаци на основу психолошко-психијатријске експлорације проценили да је најбољи интерес млт. А. да тужени и даље врши самостално родитељско право. Како су налази и мишљења ЦСР и И. за п. К. ц. В. били међусобно супротни, суд је, у складу са одредбом члана 259. став 3. ЗПП, затражио мишљење вештака др А. Ј. и С. П.. Имајући у виду да налаз и мишљење ЦСР и др А. Ј. и С. П. садрже исти предлог у погледу самосталног вршења родитељског права, који је сагласан осталим изведеним и прихваћеним доказима, овај суд је одлуку о одбијању тужбеног

захтева засновао на наведеним налазима. Имајући у виду наведену сагласност, овај суд одбио је доказни предлог за поновно саслушање вештака др С. И. К. и В. Ш., као и захтев за њихово суочење са др А. Л. и С. П.. Млт. А. Б. давала је изјаву ради сачињења налаза и мишљења и пред Центром за социјални рад и пред вештацима др А. Л. и С. П. У својим налазима и мишљењима вештаци су се изјаснили о значају њене изјаве, те није било потребе да се и пред судом изводи доказ саслушањем млт. А., због чега је такав доказни предлог тужиле одбијен. У овој парници прво је захтевана опсервација породичних односа од стране Центра за социјални рад, а потом су одређена и два вештачења, то јест укупно постоји три налаза о потреби измене одлуке о вршењу родитељског права, стога је овај суд одбио доказни предлог тужиле за извођење доказа вештачењем путем М. ф. у Н. С. будући да су већ изведени сви потребни докази на основу којих су утврђене релевантне чињенице за доношење одлуке у овој правној ствари. На рочишту од 19.6.2013. године саслушана је С. П., као једна од две чланице тима вештака који сачинио налаз од године, па је тужиља имала могућност да сва питања постави саслушаваном вештаку, што тужиља није учинила. Истовремено се др А. Л., на чијем је поновном саслушању тужиља инсистирала, изјаснила у поднеску од 6.6.2013. године да С. П. у свему може да заступа дати налаз и мишљење, те није било препрека да тужиља постави питања, нити потребе да се расправа одлаже ради поновног саслушања др А. Л.. Тужиљи је налаз и мишљење вештака др А. Л. и С. П. од 11.2.2013. године достављен 20.2.2013. године, а записник са рочишта од 27.2.2013. године достављен јој је 4.6.2013. године.

Будући да се млт. А. адаптирала на живот са оцем и његовом породицом, да је са родитељима и сестром туженог успоставила присан и добар однос, да се уклопила у вршњачку групу у школи, да постиже добре резултате у учењу, да тужени омогућава тужиљи одржавање личних односа са млт. А. у дужем интервалу, док је са друге стране тужиља дужи период уназад опструирала одржавање личних односа између млт. А. и туженог, да тужиља учестало одлази у школу код млт. А., а једном је изазвала и инцидент што је узнемирило дете, да и даље покушава да манипулише млт. А. и анулира све напоре и досадашње позитивне резултате туженог и да не показује спремност да коригује своје понашање, овај суд је применом чланова 77. став 3, 6. став 1, 266. став 1. ПЗ, одбио тужбени захтев којим је тражено да се млт. А. повери тужиљи ради самосталног вршења родитељског права.

Будући да је тужиља у целини изгубила парницу, овај суд је применом чланова 149. став 1, 150. и 159. ставови 1. и 2. ЗПП, обавезао тужиљу да туженом накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 69.500,00 динара. Наведени износ односи се на награду пуномоћнику за заступање на четири одржана рочишта (29.4.2010, 27.9.2010, 20.12.2010, 26.5.2011) у износима од по 8.750,00 динара, на награду пуномоћнику за заступање на два одложена рочишта (28.9.2009, 8.11.2010) у износима од по 7.125,00 динара, на награду пуномоћнику за састав поднеска (26.5.2011) у износу од 7.500,00 динара и на награду пуномоћнику за заступање на рочишту (19.6.2013) у износу од 12.750,00 динара.

Сходно наведеном, применом одредбе члана 369. став 3. ЗПП, одлучено је као у изреци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

Ђура Тамаш, с.р.

зто:

Напомена:

Рев 1257/2013 од 22.11.2013.године одбијена као неоснована ревизија тужиле, изјављенљ против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2.306/13.